

Jeden chudý pocestný

Pokojně ♩ = 96–112

1. Je - den chu - dý člo - věk pře-smut-ně sám čas - to ces - tou
 2. Když měl jsem jed - nou pro-stře-no, on při - šel, nic však
 3. Pak vi - díím u vod pra-me-ne, jak le - ží, ne - má

mí - jel mne. O po - moc pro - sil po - kor-ně, že
 ne - ří - kal. Tvář měl tak hla - dem zmu - če-nou! Vše
 však už sil. Ta vo - da z ni - tra ka - me-ne nic

jsem mu ne - moh' ří - ci ne. Na jmé - no jsem se
 jsem mu dal, on po - žeh-nal. Když po - jed', dal mi
 ne - dbá, že tak rád by pil. Tak jsem ho rych - le

ne - ze-ptal ni kam jde a kde se tu vzal. Je - ho
 je - ště zpět, já sly - šel an - dě - le tam pět. Ta
 po - sa - dil a dal mu ze svých dla - ní pít. Když

po - hled vy - vo - lal můj čin, mou lás - ku zís - kal ne - vím čím.
 kúr - ka, co mi zů - sta - la, pak ja - ko man - na chut - na - la.
 já pak z je - ho dla - ní pil, sám jsem už ni - kdy ne - žíz - nil.

4. Pak přišla bouře, blýskání,
 zlý hurikán se rozpoutal.
 Já zaslech' „pomoc!“ volání
 a spěchal, bych ho k sobě vzal.
 A když se ohřál, utěšil,
 ke spánku jsem ho uložil.
 Mým lůžkem byla podlaha,
 v mém snu však rajska zahrada.

5. Když k smrti zraněn ležel sám,
 tak ztrápený při městských zdech,
 tak jsem ho opět křísil sám
 a obnovoval jeho dech.
 Víno a olej jsem mu dal
 a sám svou ránu schovával.
 Však bolest jsem už necítil,
 a v srdci zůstal klid a mír.

6. Byl zatčen, katu odevzdán,
 po zradě lidí prohaných,
 však mnou byl přesto uctíván,
 ač pro mne měli jenom smích.
 By přátelství mé vyzkoušel,
 ptal se, zda bych za něj zemřel.
 Ač síla těla oslábila,
 má duše „ano!“ zvolala.

7. Pak odkryl očím svým svou tvář
 a já hned pravdu uviděl!
 Z něj vycházela zvláštní zář –
 to přede mnou stál Spasitel!
 Mne oslovil a pak mi děl:
 „Že ty ses za mne nestyděl,
 věz, nic se nezapomene,
 co z lásky činil jsi pro mne.“

Slova: James Montgomery, 1771–1854

Hudba: George Coles, 1792–1858, pozm.

Oblíbená píseň Proroka Josepha Smitha.

Viz *History of the Church*, 6:614–615.

Matouš 25:31–40

Mosiáš 2:17